

Ik zeg het bijna fluisterend: “Ik was... we waren allemaal bang. Dat die kerel met die bivakmuts Joris iets aan zou doen én ons... Maar tegelijkertijd voelde ik een raar soort rust.”

“Dat las ik inderdaad in dat interview. Ik ben zo trots op je, KC.”

Ik wuif haar woorden weg.

Emma buigt zich voorover en legt een hand op mijn knie en glimlacht verontschuldigend.

“Wat ben je toch een clichémannetje. Let op mijn woorden: er gaan ooit psychologen op jou promoveren, jongetje!”

Vlakbij *Neve Tzedek*, een van de meest pittoreske buurten van Tel Aviv, kijken we langdurig naar de kustlijn.

De zon staat al laag als we terugkeren naar de campus. We hebben er twee kamers schuin tegen elkaar, ieder aan één kant van een vleugel aan de westkant van het complex. Op de gang die verlicht wordt door champagnekleurige spots, nemen we afscheid.

Emma slaat haar armen om me heen.

“Hoe zou deze avond er uitzien, als je me toen geen cocktail had aangeboden?”

Ik maak me los en kijk haar aan. Ik voel de alcohol dansen in mijn hoofd.

“Ik zou een tientje rijker zijn geweest, maar een vriendin armer.”

We grinniken allebei.

Op mijn kamer beantwoord ik appjes van het thuisfront en neem ik een douche.

Op het comfortabele bed ga ik op mijn rug liggen en kijk naar het plafond. De dag ontrolt zich:

Vanmiddag zijn we met een El Al-vlucht geland op het vliegveld Ben Gurion.

“Weet je dat dat het veiligste vliegveld ter wereld is?” vroeg Emma ’s ochtends.

Ik schudde mijn hoofd. Ik had geen idee.

We waren in het vliegtuig zelf, al herhaaldelijk door een stewardess en de purser gevraagd waarom we naar Tel Aviv reisden en wie we daar zoal kenden. Gastvrijheid is kennelijk niet vanzelfsprekend in dat land.

Bij de *gate* liepen marechaussee en beveiligers met Uzi's over de schouder heen en weer en hielden iedere passagier nauwlettend in de gaten. Papa, mama en Judith omhelsden me (het was meer een soort liefdevolle wurggreep), alsof ik voor jaren naar onherbergzaam gebied zou vertrekken. Glory, de Nigeriaanse vriendin van Emma vol piercings en tatoeages die zelfs uit haar hals en nek tevoorschijn kwamen, stond er naast mijn vriend en medestudent Driss verloren bij. Hij wist duidelijk niet precies wat hij met zijn emoties aan moest. Ze zwaaiden alle vijf tot we achter de scanpoortjes waren verdwenen. Emma veegde snel een traan uit haar gezicht. We glimlachten schaapachtig naar elkaar.

De spanning nam toe, naarmate we onze plaats van bestemming naderden. We haalden onze bagage van de band en liepen onzeker om ons heen kijkend naar de ontvangsthallen die baadde in het zonlicht, maar desondanks aanvoelde als de koelruimte in de supermarkt. Zodra we door de geluidloos geopende deuren waren gelopen, zwaaide een man met een bordje. Onze namen stonden erop:

Emma & KC van Gelder. Alsof we een getrouwd stel waren.

Er was een uitroepteken achter geschreven met een viltstift plus een primitief getekend hartje. We herkenden Derk van de Teams- en zoom-sessies. Een knuffelbeer kwam als vergelijking nog het dichtst bij hem in de buurt.

“Welkom in Israël!” zei Derk en gaf ons een verpletterende handdruk. Schuin achter hem bleek zijn chauffeur te staan. De man droeg een neokoloniaal uniform, inclusief pet met het logo erop van het *Sheba Medical Center*, een groene en een rode cirkel die in elkaar overlopend een ‘S’ vormden.

Toen Derk mij een hand gaf, sloeg hij zijn andere eromheen.

“Je vader vertelde dat je erbij was toen een of andere gek met een bivakmuts op jullie praktijklokaal binnenstormde om een docent te spreken. Traumatisch lijkt me!

“Hoe is het nu met je?” Hij omklemde mijn hand steeds steviger. Ik weerstond de neiging mijn hand aan zijn greep te ontworstelen.

“Het is nog niet eens een maand geleden. Ongelofelijk. Wat dóe je in godsnaam hier, jongen? Je zou *at this very moment* aan traumasessies moeten deelnemen om de horror van dat moment te kunnen verwerken. Of thuis zijn voor mijn part, bij je moeder, aan de troostende keukentafel.”

Hij sloeg nu zijn armen om me heen. Ik besloot me over te geven aan Derks aangename geur: een mengeling van tabak en dure eau de toilette.

“Dít is traumatherapie!” riep ik uit. Ik werkte me langzaam uit Derks omstrengeling.

“Een andere horizon. Andere gezichten.”

Ik keek naar Emma.

“Maar Emma’s gezicht is vlakbij, gelukkig. Zo werkt het voor mij het beste.”

“Oh ja?”

Derk ging hoofdschuddend naast de chauffeur zitten. Emma en ik schoven achterin, waar de kou ons tegemoet sloeg.

“Sta jezelf toe dat dat voorval met die gek in jullie praktijklokaal heftig is geweest. Vermijd onderdrukken ervan of verdoeven, jongen!”

“Ik ben er óók voor hem hoor!” riep Emma hartstochtelijk uit en sloeg haar armen om me heen.

“Goed zo”, bromde Derk, maar half overtuigd.

We reden vanaf het vliegveld naar het ziekenhuis. De zon kletterde tegen de ramen van de *SUV*. Derk verontschuldigde zich vanaf de passagiersstoel voor de overdreven veiligheidsmaatregelen.